

РЕШЕНИЕ

№ 6832

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав, в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2860** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., чрез адв. Г., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, етаж 9 срещу Заповед № 5364з-719/01.03.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

Със заповедта, на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и предвид обстоятелството, че с Решение № 13/2023 г. на Вицепрезидента на Република България е отказано предоставяне на убежище на З. Х., на жалбоподателя е наложена ПАМ – „връщане до страна на произход – А.“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, необоснована, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и целта на закона. Правят се възражения, че не е взето предвид обстоятелството, че З. Х. има сключен брак с българската гражданка И. Д. Т. – Х.. Заповедта е в нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, доколкото в нея не е обсъдено от колко време лицето е в Република България и какво е семейното му положение. Счита, че е засегнато правото на семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. Посочва се, че оспореният акт е непропорционален по смисъла на чл. 6 от АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят З. Х. лично и чрез адв. Г. поддържа жалбата. Моли съда да отмени оспорения административен акт.

Ответникът – директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, чрез юрисконсулт Ч. прави

искане за потвърждаване на оспорената заповед като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 13 от 2023 г. (изх. № 94-07-7-13/01.12.2023 г. на администрацията на Президента на Република България) на Вицепрезидента на Република България на З. Х. е отказано предоставяне на убежище в Република България. Писмото с тази информация е изпратено до директора на Дирекция „Миграция“ от Председателя на Комисията по предоставяне на убежище при Президента на Република България (л. 20 от делото). Доколкото това Решение е окончателно и влязло в сила с издаването си и неподлежащо на съдебен контрол, към настоящия момент жалбоподателят не е със статут на „убежище“ и по отношение на него следва да се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ. З. Х. е подал молба от 12.01.2024 г. до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която моли органът да се произнесе при нужда от налагане на обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ - „Ежеседмично явяване на чужденец в териториалната структура на МВР по месторабота“ и да разреши настаняването му на адрес: [населено място], район „К. село“, [улица], бл. 45 А. Жалбоподателят посочва, че И. Д. Т. – Х. е декларирала, че разполага с достатъчно средства и би могла да внесе парична гаранция в негова полза в срок и размер определени по реда на чл. 72б, ал. 5 от ППЗЧРБ. Със съобщение с рег. № 536400-8766/01.02.2024 г. З. Х. е уведомен, че трябва да напусне доброволно Република България в 7 дневен срок от датата на запознаване със съобщението. След изтичане на посочения срок и при ненапускане на страната, спрямо него ще започне процедура по налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. В тази връзка на 12.02.2024 г. в сградата на Дирекция „Миграция“ е проведена беседа със З. Х., който е представил становище до органа. Представил е Удостоверение за сключен граждански брак на 08.08.2018 г. в [населено място] с И. Д. Т.. На 26.01.2024 г. чужденецът е призован за беседа в сградата на СДВНЧ като е представил Решение № 5460/20.09.2022 г. на АССГ по адм. д. № 2860 / 2024 г. на 43 – ти състав, съгласно което се отменя предходна заповед № 1130/27.05.2022 г., поради нарушение на производствените правила, с която е била наложена ПАМ – „връщане до страна на произход“. В резултат на проведното се административно производство е издадено Предложение от 01.03.2024 г. на началник на отдел П. за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Въз основа на него е постановена и оспорената Заповед 5364з-719/01.03.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и предвид обстоятелството, че с Решение № 13/2023 г. на Вицепрезидента на Република България е отказано предоставяне на убежище на З. Х., на жалбоподателя е наложена ПАМ – „връщане до страна на произход – А.“.

Административният акт е връчен лично на З. Х. на 08.03.2024 г., а жалбата срещу него е подадена до съда на 18.03.2024 г.

В хода на съдебното производство са приети по делото доказателствата от административната преписка и представените пред съда: Трудов договор от 29.11.2022 г.; Допълнително споразумение към трудов договор от 30.11.2023 г.; Удостоверение за сключен граждански брак на 08.08.2018 г. в [населено място] с И. Д.

Т.; Договор за наем от 01.03.2022 г.; Декларация по чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ, подписана от И. Д. Т. – Х..

При така установената фактическа обстановка и при спазване на изискванията на чл. 168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14 - дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, който е оправомощен съгласно разпоредбата да прилага принудителни административни мерки по ЗЧРБ. Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания. Мотиви към заповедта се съдържат в Предложение № 5364р - 6409 от 01.03.2024 г. на началник на отдел П. за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, цитирано в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

На З. Х. е връчено съобщение по чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ за започване на административно производство по налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и му е предоставена възможност да представи възражения и обяснения. В съобщението е посочено, че с Решение № 13 от 2023 г. на Вицепрезидента на Република България, му е отказано предоставяне на убежище.

Предоставена му е възможност да напусне доброволно Република България в 7 – мо дневен срок от датата на запознаване с това съобщение. След изтичане на горепосочения срок и при ненапускане на страната, З. Х. е предупреден, че по отношение на него ще започне производство по издаване на ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. С оглед изложеното, съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до засягане правото на защита в производството на жалбоподателя.

По делото не е спорно, че З. Х. е чужденец, спрямо когото се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ. В чл. 1 от Директива 2008/115 са определени общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. Тези стандарти и процедури се прилагат в съответствие с основните права, които са общи принципи на правото на Съюза, и на международното право. С оглед на това органът е длъжен, преди издаване на принудителната административна мярка "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", която безспорно е мярка с неблагоприятни последици за жалбоподателя, да го изслуша. Това негово право е изрично посочено в чл. 41 (2) (а) от Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата). Съгласно

практиката на Съда на Европейския съюз зачитането на това право е задължително дори когато приложимата правна уредба не предвижда изрично такова изискване (решение от 10 септември 2013, M. G, N. R, C-383/13 PPU, точка 32). Административният орган е предоставил възможност на жалбоподателя да се запознае с преписката и да изрази становище. В административната преписка се съдържа становище от страна на жалбоподателя (л. 22 от делото). В това писмено становище в подробна форма са описани обясненията на жалбоподателя. То е депозирано пред органа на дата 12.02.2024 г., т. е. преди издаването на оспорената ПАМ.

Безспорно е, че съгласно чл. 52 (1) от Хартата, гарантираните от нея права могат да бъдат ограничавани, но това трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на правото, като при спазване на принципа на пропорционалността ограниченията могат да бъдат налагани само ако са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (решение от 4 юни 2013 г., ZZ, C-300/11, EU: C: 2013:363, точка 51).

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са по т. 1 отнемане на правото на пребиваване в РБ; по т. 2 връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; по т. 3 експулсиране; по т. 4 забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на ЕС; по т. 5 забрана за напускане на РБ. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на втората от така предвидените мерки – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено; Горното обстоятелство е видно от Предложение № 5364р-6409/01.03.2023 г. на началник на отдел П. и Решение № 13/2023 г. на Вицепрезидента на Република България, основание за издаване на оспорената заповед. При съобразяване с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд, според което мотивите към административния акт могат да бъдат изложени отделно от него в друг документ, изходящ от същия орган, съдържащ се в административната преписка, следва да се приеме, че директорът на Дирекция „Миграция“ е изложил конкретни съображения за налагане на оспорената ПАМ. (в този смисъл Решение № 7477 от 06.07.2023 г. по адм. д. 11621 / 2022 г. на ВАС, Четвърто отделение).

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон. При налагането на ПАМ е спазена разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, съгласно която, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или

производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В предложението, което е дало повод за издаване на оспорената ПАМ, е посочено, че жалбоподателят не е прекъснал семейните, културни и социални връзки с държавата по произход - А.. Вече беше посочено, че този подготвителен акт е част от мотивите на оспорения.

Когато правните принципи предоставят защита на различни блага, които не могат да бъдат едновременно гарантирани, съдът е длъжен да направи своя собствена оценка и след претегляне на противоречивите интереси да разреши правния спор. В конкретния случай, от една страна, е налице принципът на законност, който е намерил отражение в разпоредбата на чл. 4 от ЗЧРБ. З. Х. не оспорва факта, че е влязъл на територията на Република България незаконно. Установява се от доказателствата по делото, че З. Х. е пребивавал незаконно на територията на Република България и в периода от 15.08.2016 г. до 22.08.2018 г., когато е напуснал доброволно територията на Република България през ГКПП – Аерогара С.. В своя молба до административния орган изрично посочва, че не разполага с валидни документи, които да му позволяват да пребивава легално на територията на Република България (л. 24 от делото, депозирана пред административния орган на дата 12.01.2024 г.). Не е спорно, че с Решение № 13 от 2023 г. на Вицепрезидента на Република България е отказано предоставяне на убежище на З. Х.. Тоест принципно спрямо него е била налице хипотезата на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище. Този акт е влязъл в сила, доколкото актовете на Президента не попадат в обхвата на АПК (чл. 2, ал. 2, т. 1 от АПК).

От друга страна, стои основното право за ненамеса на държавните власти в семейния и личния живот. Това право, както е посочено и в жалбата до съда, е намерило отражение в чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и е озаглавено „Право на зачитане на личния и семейния живот“. При издаването на оспорената Заповед административният орган е приложил ПАМ, която е установена в ЗЧРБ. В този смисъл органът не е приложил принудителна административна мярка, която не се основава на закона. Настоящият състав намира, че законосъобразно административният орган е приел, че принудителната административна мярка е и необходима. Органът е установил, че по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ от предоставяне на убежище. От друга страна, няма как в пълна степен да се гарантира и правото на З. Х. на зачитане на личния и семейния му живот. Той има сключен граждански брак с И. Д. Т. – Х.. Бракът е сключен на дата 08.08.2018 г., т. е. две седмици преди доброволното напускане на Х. през ГКПП – Аерогара С.. Само по себе си сключването на граждански брак с български гражданин не узаконява престоя на чужденеца, докато не бъде проведено съответното производство по реда на ЗЧРБ. (в този смисъл Решение № 376 от 13.01.2023 г. по адм. д. № 4807 / 2022 г. на ВАС, Четвърто отделение). При всички положения за него ще са налице определени ограничения, резултат от приложената срещу него административна принуда. При преценка на посочените по-горе принципи и основни права, съдът намира, че в конкретния случай трябва да се гарантира принципът на законност.

Следователно, с обжалваната заповед не се нарушава непропорционално правото на

личен и семеен живот на лицето, защитен от разпоредбата на чл. 8 ЕКЗПЧОС.

Основателни са мотивите, изложени в предложението за налагане на ПАМ, че З. Х. е добре запознат с българското законодателство. Спрямо него е имало предходна ПАМ. Независимо от това обстоятелство обаче, той отново е нарушил българското законодателство, като е влязъл незаконно в страната. Принудителните административни мерки, издавани на основание ЗЧРБ, както и на основание на други закони, имат за цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. Друга цел на ПАМ е предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административните нарушения (в този смисъл чл. 22 от ЗАНН). Принципно ПАМ могат да се прилагат за всяко нарушение на закона, ако това е предвидено. За да се вземат мерки, в това число и принудителни административни мерки, не е необходимо поведението на адресата на принудата непременно да е виновно. Принудителните административни мерки принуждават към изпълнение на доброволно неизпълнено правно задължение за разлика от наказанието, което е санкция заради неизпълнението. Въпреки че в ЗЧРБ съществува разпоредба за законно влизане и пребиваване в страната на основание – член на семейство на български гражданин, чужденецът влиза незаконно в страната и пребивава до момента на неговото установяване на дата 27.05.2022 г.

Съгласно член 6, параграф 1 от Директива 2008/115 държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия. Следователно, актът по чл. 41 ЗЧРБ има фактически функцията да установи по надлежния ред, че гражданинът на трета държава има качеството на незаконно пребиваващ на територията на страната, както и да му наложи задължение за връщане – в този смисъл е решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU: C: 2018: 465, т. 36. Така установеното задължение за връщане може да бъде доброволно изпълнено, но може да бъде и изпълнено принудително, т. е. гражданинът на третата страна да бъде изведен. Според практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т. 57. Следователно налагането на оспорената ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл. 6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Неоснователно е възражението, изложено в жалбата, че в противоречие с чл. 35 от АПК в хода на административното производство не са установени всички релевантни факти и обстоятелства относно неговото семейно положение, период на пребиваване в страната и трудова заетост, за които обстоятелства З. Х. е представил доказателства пред съда. Семейното положение на Х. е установено и това не е спорно по делото. Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, семейното положение на чужденец е едно от обстоятелствата, които трябва да бъдат отчетени от компетентния орган. В предложението за издаване на оспорената ПАМ са изложени мотиви в тази насока. Посочено е, че жалбоподателят не е осъждан с наказание „лишаване от свобода“, поради което правото му на семеен живот може да се осъществи извън пределите на страната.

В хода на съдебното производство е представен трудов договор № 16 от 29.11.2022 г., сключен между „Илмар Ауто“ ООД, от една страна, и жалбоподателя – от друга. По силата на този договор Х. е заемал длъжността: мияч на превозни средства на автомивка, на непълно работно време – 4 ч., основно месечно трудово възнаграждение в размер на 325. 00 лева. Представено е и допълнително трудово споразумение № 16 от 30.11.2023 г. (погрешно посочено, че е към трудов договор от 29.11.2021 г.), по силата на което, считано от 01.12.2023 г. работното време става 8 ч. на ден, основната заплата се променя на 933 лева. Всички тези обстоятелства относно трудовоправния статус на Х. не са достатъчни, за да променят извода, че са били налице предпоставките спрямо него да бъде издадена оспорената ПАМ. Действително трудовата му ангажираност показва изграждането на определена социална връзка с България, но това не и придава качеството „трайна“.

Принципно е недопустимо чрез налагане на ПАМ да бъде нарушено основното право на личен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от конвенцията такова, което органът е длъжен да съблюдава. Задължителността на горната преценка следва от тълкуването на националната нормативна уредба, в съответствие с относимото европейско законодателство - Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.2008 г., относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива 2008/115/ЕО/Директивата). В чл. 1 Директивата определя общите стандарти и процедури, които се прилагат в държавите-членки по отношение на връщането на граждани на трети страни, които са в незаконен престой. В съображение т. 6 изрично е посочено, че решенията на компетентните органи за прекратяване на незаконния престой трябва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се взема предвид. Директивата установява общ минимален набор от правни гаранции, приложими за решенията за прекратяване на незаконния престой. В съображение т. 13 изрично е посочено, че използването на принудителни мерки следва да бъде подчинено на принципите на пропорционалността и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Тези принципи изрично са посочени в чл. 8, § 4 и чл. 11, § 2, определящи допустимите мерки забрана за влизане и извеждане. Освен това в чл. 1 на Директивата е посочено, че мерките се прилагат "в съответствие с основните права, които се явяват общи принципи на правото на Общността, както и на международното право, включително задължения в областта на защитата на бежанците и правата на човека". Следователно стандарт при прилагане на мерките, освен посочените по-горе принципи на индивидуален подход при определяне на мярката - на пропорционалност и ефективност, са и основните права на съюза.

В този смисъл органът, налагащ принудителни мерки спрямо лица с незаконен престой, е длъжен да извърши преценка и на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и едва в съответствие с тези изводи да прецени да наложи или не мярката. Безспорно е, че основното право на личен живот не е от категорията на абсолютните такива и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото

благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В предложението за издаване на оспорената ПАМ е посочено, че жалбоподателят показва явно неуважение към обществото и неспазване на българското законодателство, като преминава незаконно националната граница два пъти.

Съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В случая административният орган е събрал доказателства и е обсъдил предпоставките по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Независимо, че административният акт се издава при условията на обвързана компетентност, трябва да се извърши индивидуална преценка. Такава индивидуална оценка е осъществена в конкретния случай, като са обсъдени всички релевантни факти. Органът е събрал и анализирал всички относими доказателствата, като по този начин е дал обоснована правна оценка на релевантните факти.

Съдът намира, че наложената мярка е съразмерна и с целта на закона. Не е допуснато нарушение на принципа на пропорционалност по чл. 6 от АПК. Разгледана е възможността за налагане на други по - леки обезпечителни мерки, с които да се постигне обезпечаване изпълнението на заповедта, без да се засяга правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Те обаче не са приети като такива, които могат да постигнат целите на закона.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника трябва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 45 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Х. срещу Заповед № 5364з-719/01.03.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал.1 и чл. 41 т.4 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ – „връщане до страна на произход – А.“.

ОСЪЖДА З. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., да заплати на Дирекция „Миграция“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.